

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Love the one you are with

© 2013 Lauren Layne

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Тој рече, таа рече

Лорен Лејн

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

1

СЕГА ВАКА РЕТРОСПЕКТИВНО ГЛЕДАНО, знаеше дека требаше да се симне во подземната железница и да оди со воз.

Но денес беше лансирањето на новата и подобрена Грејс. Или Грејс 2.0, како што ја нарекуваше новата и подобрена верзија од себе. А изборот на чевли на Грејс 2.0 *навистина* не беше соодветен за симнување во њујоршката подземна железница. Со шахтите и скалите и бубашвабите, Грејс Брајтон не беше сигурна дали нејзините чевли на Џими Чу со потпетици од десет сантиметри воопшто ќе успеат да *стигнат* до работа. А онаа старата рутина *облечи удобни чевли за по пат и смени ги кога ќе стигнеш на работа* не беше во стилот на Грејс 2.0.

И се разбира, мораше да мисли и на сообраќајниот метеж, а да не правиме муабет за...

Ох, кого залажуваше?

Никој од семејството Брајтон од Скарсдејл, Њујорк, не ја користеше подземната.

Впрочем, мајка ѝ на Грејс веројатно ќе се онесвестеше да знаеше дека нејзината единствена ќерка се подготвуваше да го смести својот задник стегнат во страшно тесно здолниште во такси, наместо во елегантна црна лимузина.

Тој рече, таа рече

Но мајка ѝ не беше тука.

А ни личниот шофер на мајка ѝ.

Па немаше друг избор, освен такси.

Додека излегуваше од лифтот на облакодерот во кој се имаше преселено месец дена претходно, се прашуваше дали *изгледаше* различно сега кога беше Грејс 2.0, кога тераше со рутината на моќна и независна слободна девојка.

Пример, секој можеше да забележи дека нејзината коса што порано ѝ паѓаше до средината на грбот сега ѝ беше степенесто скратена до рамениците.

Но дали истите тие луѓе што го забележуваа тоа длабоко во себе знаеја дека не се работеше за отсекување на петнаесет сантиметри коса колку што се работеше за отсекување на парализирачкото чувство на несоодветност што ја имаше обвинено како едно од оние грдите просирни палта за на дожд?

И можеби некој што беше забеган по мода веднаш ќе забележеше дека нејзиното здолниште беше од најновата колекција на Тори Барч, но дали ќе знаеше дека таа го имаше купено само поради забавниот дезен на коцки? И дали ќе знаеше дека го имаше одбрано тој дезен на коцки затоа што ги имаше поминато последните четири години носејќи само еднобојни темни алишта? Затоа што Грег ѝ велеше дека ја правеле послаба?

Се прашуваше дали некој ќе забележи дека карминот ѝ беше малку посветол, штиклите малку повисоки и насмевката малку поширока. Сето тоа за да се прикрие фактот дека воопшто не ѝ беше до смеење...

Грејс 2.0 гласно се накашла. Немаше намера да си дозволи да се самосожалува. Тоа беше во стилот на Грејс 1.0.

Новата Грејс пукаше од самодоверба.

Или така нешто. Добро, можеби сè уште требаше да работи на делот со *пукање* од самодоверба.

Грејс не ѝ дозволи на насмевката да ѝ се тргне од лицето кога ја виде долгата редица луѓе што чекаа

такси пред нејзината зграда. Грејс 1.0 се обидуваше да ја измачува со спомени од нејзиниот поранешен живот, живот во кој портирот од зградата веќе ќе ги чекаше неа и Грег со такси на тротоарот.

Грејс 2.0 ја потсетуваше 1.0 дека *таа* рутина беше од времето пред нејзиниот мал педантен живот да отиде по ѓаволите.

Во *тоа* време, Грејс ќе успееше да го помине цело утро без плачење и чкрткање *мразам мажи* во маргините на Њујорк Тајмс. Старата Грејс веќе ќе одеше накај канцеларијата, колк до колк со типот што ѝ беше дечко изминатите девет години, двајцата седнати во такси, двајцата зачитани во мејловите на телефоните додека таксито вози прво да го остави Грег на Вол Стрит, а потоа да ја однесе Грејс до работа.

Најголемиот дел од тие денови започнуваа со порака од Грег уште пред да стигне во канцеларија.

Ми недостигааш. Те сакам.

Камо среќа целата таа „љубов“ на Грег да му беше доволна причина за да си го држи онаквото во гаќи.

Грејс длабоко вдиша преку нос и ја избрка таа мисла од главата.

Не размислувај за тоа.

Тераш понатаму, ти текнува?

А немаше ни време да си се присетува на Грег и неговите мајмунлаци затоа што ова конкретно понеделничко утро не ја чекаше подготвено такси на тротоарот, немаше домашно кафе во рака, немаше љубовни пораки. Ги немаше дури ни десетината познати мали кутриња што ги знаеше по име и ги гледаше кога излегуваа за на работа.

Наместо тоа, овде пред оваа зграда имаше *различни* кучиња чии имиња не ги знаеше и чии сопственици не ги препознаваше, а едното од нив вршеше нужда на сред тротоар. Единственото нешто положо за нејзините Џими Чу од шахтите на тротоарот беа кучешките гомна на тротоарот.

Тој рече, таа рече

Ако застанеше во редот да чека такси, немаше теоретска шанса да стигне навреме за колективниот состанок на работа што се одржуваше секој понеделник.

Но како и секоја друга добра Њујорчанка, Грејс знаеше кога треба да биде лукава.

Грејс се проби меѓу мајките со бебешки колички и стегнати задници во хеланки и сврте кон една од помирните споредни улички каде што имаше помала конкуренција за такси.

И да, едно такси сврте на аголот на улицата доаѓајќи директно накај неа.

Конечно. Малку среќа.

Грејс ја крена раката за да го запре и ги ококори очите кога една друга рака пред неа го направи буквално истото движење во буквално истиот момент. Нервозно фркна со носот, иако човекот очигледно беше стигнат прв и таксито со право си беше негово.

Таа сепак опцу под нос. Не го замислуваше вака почетокот на денот на Грејс 2.0. Требаше да стане рано и да повежба малку пилатес, а потоа убаво и без брзање да си направи некој здрав појадок, можеби некое смути. Потоа без брзање да се истушира, да види дека косата ѝ е совршена денес и да седне во такси за накај работа уште пред да почнат сообраќајните метежи.

Наместо тоа, Грејс се имаше разбудено саат време подоцна од наместениот аларм, дочекана со расипан кафемат, па дефинитивно немаше време за пилатес и немаше толкава среќа косата да ѝ е совршена денес.

И сега некој превисок непознат човек со совршена коса се подготвуваше да ѝ го земе таксито.

Како да можеше да го почувствува нејзиниот убиствен поглед вперен во задниот дел од неговата глава, човекот се сврте кон неа баш кога таксито застапа пред него.

Можеби беше крадец на такси, но како за крадец, ич не беше лош. Црната коса му беше доволно долга за да биде интересна без да изгледа неуредно. Висок беше - околу 185 сантиметри, ако не и повеќе - и добро си ја

носеше висината, целиот во широки раменици и тенок струк. Имаше *минимално* подникната брада што страшно фино му стоеше.

Грејс можеби ќе се засрамеше од тоа што го гледаше така да не забележеше дека и тој зјапаше во неа. Неговите кафени очи ја измераа од глава до пети, доволно брзо и дискретно за да не делува развратно, а сепак доволно темелно за таа да се наежи.

Кога нивните погледи се пресретнаа, тој широко се исклешти и ги покажа совршено белите и совршено прави заби. Овој човек добро беше свесен како изгледаше и очигледно беше навикнат на вакви женски погледи.

Пази, шепна Грејс 2.0. Ова е насмевка што може да натера жена да си ги замота срцето и гаките со панделка и да му го предаде целиот комплет уште пред да ја чести пијачка.

Привлечноста веднаш се претвори во претпазливост. *Добро тогаш. Доста беше зјапање.*

Грејс 1.0 почна да цимоли дека типот може да е некое фино и културно човече што заслужува шанса.

Па, Грејс 1.0 можеше да се слика. Грејс 1.0 и нејзините нереални убедувања за постоењето на среќните краевии беа причината што Грејс, на дваесет и девет години, неочекувано беше сама наместо да шета по бутици за венчаници.

Грејс 1.0 беше причината што нејзе дури ѝ *недостига*ше Грег наместо да ги фрли сите спомени поврзани со него во умствената корпа за ѓубре.

Присетувањето на нејзиниот расипан бивши ја потсети колку поточно ги мразеше мажите во последно време, па наместо да му возврати на непознатиот тип со подеднакво топла насмевка, Грејс намерно погледна преку неговото рамо во потрага по друго такси.

„Го сакаш ова?“ викна тој.

Е тоа го привлече нејзиното внимание. „Молам?“

Господинот Згоден покажа кон отворената врата на таксито. „Таксито. Го сакаш?“

Тој рече, таа рече

Таа подзамижа со очите како да сакаше да праша,
Што е цаката?

Тој сè уште се клештеше кога покажа со глава кон таксито. „Ајде, не се срами. Ти пишува на чело дека се брзаш“.

Ќ пишуваваше?

Се разбира дека ѝ пишуваваше.

Затоа што сериозно се брзаше. Обично не беше толку страшно ако се задоцни малку за колективниот состанок во понеделник наутро. Сè додека тоа не се случуваше често, нејзината шефица беше океј за тие работи. А Грејс особено имаше простор денес - таа не одеше на работа подолго од месец дена и сите знаеја дека не е така лесно да се вратиш во шема.

Знаеше дека ќе ја разберат. *Ох, кутра Грејс, оставете ја. Многу помина.*

Желудникот ѝ се згрчи од помислата. *Е нема да може така.*

Набрзина погледна преку неговото рамо уште еднаш и виде дека се појави второ такси на улицата, но веднаш го запреа малку погоре. *Да му се сневиди.*

„Сигурно не ти е проблем?“ праша таа без да го погледне типот во очи.

Како одговор на прашањето, тој се потргна настрана и галантно покажа со раката кон отворената врата. *Твое е.*

Кавалерството очигледно не беше комплетно умрено и господинот шармантен доби една насмевка за *тоа*. Мала.

„Ти благодарам“, промрморе таа и побрза накај таксито. „Многу го ценам ова“.

„Сметај го за фала“, рече тој тивко кога се најдоа лице в лице.

„Фала за што?“ *По ѱаволите.* Немаше намера гласот да ѝ звучи така зарипнато и кокетно.

„За тоа што изгледаш како што изгледаш олку рано наутро“.

Грејс изненадено трепна, растргната меѓу поласканооста и гадењето. „Ау. Ау. Каква фраза“.

Тој се исклешти и неговите совршени бели заби одеднаш изгледаа малку... предаторски.

„Претерав?“ праша тој и одеднаш изгледаше малку засрамено.

Грејс го крена едното рамо и се наведна да влезе во таксито. „Малку преочигледно. Можеби треба да поработиш на тие фрази уште малку“.

Таа ја крена главата за да му се заблагодари за последен пат, но виде дека тој веќе не стоеше до таксито.

Тој *влегуваше* во таксито.

„Што... кој... *Ej!*“ рече таа кога тој нежно ја потчукна по колкот со прстите, давајќи ѝ го универзалниот знак што велеше *помести се малку* пред да ја зароби на другата страна од таксито.

„Каде?“ ја праша кога ја затвори вратата. Воодушевувачки трпеливиот таксист го пушти таксиметарот и се сврте кон нив. Двајцата мажи ја гледаа со очекување.

Гордоста ѝ налагаше да излезе од таксито, но практичноста... погледна на часовникот. Да му се сневиди. *Добро*. Немаше друг избор, освен да дели такси со овој кретен.

„Улица 58“, рече таа.

Награпникот беше тргнал да го извади телефонот од џеб и се сепна кога слушна.

„Што е?“ избувна таа.

„Па тоа е на другиот крај од градот“.

„Ох, извини“, рече таа слатко. „Да не заборавив да ти го спомнам тоа кога те молев да делиме такси?“

Тој само слегна со рамениците и погледна во телефонот. „Не е проблем. Само ми е чудно зошто некој што работи во областа на Централ Парк Вест би одбрал да живее во Трибека“.

Грејс ги исправи рамениците и погледна низ прозорецот. „Мене ми се допаѓа Трибека“.

Тој рече, таа рече

Вистината беше дека Грејс умираше од желба да побегне од земјата на мајките опседнати со јога и елитните безобразно скапи градинки за деца и да си ја проба среќата во некој друг дел од градот. Но откако се спакува и отсели од станот што го делеше со Грег, не сакаше да си ја свитка опашката меѓу нозе и да побегне во најдалечното соседство од него. Па затоа имаше одбрано една од поновите згради на само неколку блока од нејзиниот стар стан. Доволно далеку за да има различен Старбакс, а сепак доволно блиску за никој да не си помисли дека бега од него.

Ако тој сакаше да има поголемо растојание меѓу нив, тогаш *тој* можеше да се спакува и да се пресели во кој било друг дел од градот...

Почувствува дека типот ја набљудуваше, но не се сврте да го погледне.

„Имаш маж?“ ја праша.

Грејс се вкочани. „Не“.

„Вереник?“

„Не“. *Но блиску бев.*

„Дете?“

„Не!“ експлодираше таа и конечно нагло се сврте за луто да зјапне во него. „Не мислиш дека поставуваш малку лични прашања?“

„Извини“, рече тој, но воопшто не звучеше како да му беше жал што прашал. „Само дека Трибека е семејна населба. Мислев дека затоа си ја одбрала“.

„Ти имаш жена, дете, куче?“

„Ма нема шанси“, рече тој и почна да типка на телефонот. Се разбира дека не. Се гледаше дека е таков тип, вечен ерген.

„Е па тогаш зошто живееш тука?“

„Не живеам тука“, рече тој кратко и јасно. „Живеам во близина на центарот“.

Грејс ги собра веѓите. „Е па тогаш што мајка бараш да фаќаш такси дури овде во осум сабајле?“

Ја погледна во очи и го задржа нејзиниот поглед така. Не ја гледаше баш онака вообразено ама ја гледаше како да очекуваше нешто, како да ја чекаше да си поврзе некои работи...

„Ох!“ рече таа. „Ох. Тоа“.

Тој се насмевна, но не одговори. Немаше потреба.

„Ајде тогаш да го преформулирам прашањето“, рече таа, иако не беше сигурна зошто притискаше. „Ако Трибека е толку семејна населба, што мајка бараш да спиеш кај жени овде?“

„Па изгледа ти не си единствената слободна жена што се крие во населбата на најдобрите градинки“.

Грејс подзамижа со очите. „Зошто мислиш дека сум слободна?“

Тој напиша кратка порака на телефонот пред да одговори, а потоа го пикна во џебот и малку го сврте погледот кон неа.

„Сериозно те интересира?“ праша.

Не. Воопшто не ја интересираше зошто нејзината патетичност беше толку очигледна. „Да“, одговори.

„Искрата“, рече тој со глас како да му беше здодевно.

„Искрата“, повтори таа.

„Меѓу нас. Ја почувствува“, рече тој погледнувајќи ја во очи. „Жените со среќни врски не даваат такви вибрации“.

Не знаеше што ја разлуту повеќе, дали тоа што ѝ го зборуваше или тоа што таа точно знаеше за која искра ѝ зборуваше.

Затоа што навистина ја имаше почувствувано.

Но лесно можеше да ја игнорира.

„Кај мене секогаш летаат искри кога сум нервозна“, му рече со рамнодушен тон.

Тој повторно се исклешти. „А по ова“, рече покажувајќи со прст накај неа, „по оваа чувствителност се гледа дека не само што немаш дечко, туку од неодамна немаш дечко“.

Тој рече, таа рече

Шлаканица.

Грејс ги прекрсти рацете преку градите. „Види-види, како брзо ме прочита“.

Тој ја потпре главата наназад на седиштето како да му беше страшно здодевно. „Вака... ти си во доцните дваесетти години, мислам околу дваесет и осум, плус минус некоја година, но добро се грижиш за себе. Веројатно одиш на пилатес или јога затоа што си прочитала во некое списание дека тоа се добри вежби за умот и телото и сметаш дека рамнотежата е светиот грал. Си ја обожаваш работата, главно затоа што ти дозволува да носиш тесни здолништа и високи потпетици, иако имаш некоја семејна пара што ти ги надополнува приходите, па тоа е причината што тие здолништа и штикли ти се дизајнерски наместо од бутиците за широки маси. Бојата на коса ти е природна, бојата на усните не, и единствената причина што не излета од таксито кога влегов со тебе е тоа што си очајна да стигнеш на твојата *ептен важна* работа“.

Ја сврте главата да го пресретне нејзиниот убиствен поглед и се исклешти од уво до уво. „Колку погодив?“

„Имам дваесет и девет“, беше сè што му рече и малку подзамижа со очите. „Ама не си лош“.

И тогаш, затоа што страшно беше во право за неа - алармантно страшно - Грејс му упати една насмевка како вистинска ледена принцеза. Тоа беше онаа насмевка што ги држеше пијаните мажи во баровите на растојание од неа и истата ледена насмевка што не им дозволуваше на зборлестите жени да се осмелат да озборуваат некого од кругот на пријатели на Грејс.

Но типов? Типов како да не ја протолкува како што треба нејзината специјална насмевка. Напротив, неговите темнокафени очи уште толку се затоплија.

И Грејс одеднаш сфати дека погрешно играше со него. Иако воопшто не требаше ништо да игра со него.

На типов не му требаше мраз од неа - тој можеше да го стопи мразот со таа совршена насмевка и погледот што вели *ајде легни ми во кревет*. Не, овој заслужуваше оган.

Лорен Лејн

А Грејс Брајтон не ја биваше за тоа, таа секогаш имаше кусок на оган во животот.

Но за среќа за кретенов, таа ги имаше поминато последните неколку месеци во надминување на осакувачката болка што полека те убива кога поранешната љубов на твојот живот ќе те изневери.

И сега? Сега имаше завршено со негирањето. Имаше завршено со солзите.

Сега беше останата само лутината.

Па, да. Случајно се погоди да има нова доза куршуми за отворање оган во арсеналот.

„Јас сум на ред сега“, му рече слатко.

Тој потценувачки ги собра веѓите. „Мислиш дека и ти можеш да ме прочиташ мене, а?“

Ох, знам дека можам.

Затоа што, типот беше страшно прецизен во проценката за неа, но имаше еден многу важен детаљ што го немаше погодено. Таа работа што ѝ овозможуваше да носи „тесни здолништа и високи потпетици“? Таа работа всушност беше кариера токму од оваа област.

Таа имаше направено кариера од читање на мажите како селски буквар.

И пишување за тоа.

Да, добро, Грег можеби ѝ имаше замачкано очи - можеби ѝ го имаше прегазено егото малку - но Грејс беше решена повторно да си ја врати титулата експерт за читање на мажите и игрите што тие ги играа, во списанието *Stiletto*. Не за цабе беше една од најјаките колумнистки во женски списанија во земјата.

А типов беше баш тоа што ѝ требаше за да се врати на седлото.

„Значи, ајде да видиме“, рече таа потпирајќи ја главата наназад на седиштето и имитирајќи ја неговата поза. „Ти работиш како скот, веројатно за да им се спротивставиш на сивите влакна што предвремено ти се појавуваат на слепоочниците. Велам предвремено затоа

Тој рече, таа рече

што имаш само триесет и три години, но жестоко работиш и жестоко се забавуваш и страшно се нервираш што не можеш да ја контролираш косата така лесно како што ги контролираш бицепсите. Работата бара од тебе постојано да си шармантен, па тоа е нешто што со задоволство го пренесуваш и во приватниот живот и претпоставувам дека тоа значи оти најдолгата врска што си ја имал била околу... четири месеци? Месец-два, плус-минус. Баш ти прави мерак да се сметаш за Њујорчанец ама со акцентот маваш на некое мало гратче на запад, а тоа сигурно е нешто што го мразиш, иако никогаш не би го кажал пред твоите родители, со кои патем си близок“.

Грејс подзастана да земе воздух.

„Никогаш не ти паднало на памет дека некоја жена можеби и не би сакала да дели такси со тебе и сега ќе го поминеш остатокот од денот прашувајќи се зошто не смислував причини да ти го дадам мојот број. Потоа ќе забораиш на мене до утре кога следното тесно здолниште ќе ти привлече внимание. Исто така, твојот секс за една ноќ со госпоѓицата од Трибека ми кажува дека го носиш истиот костум од вчера, иако претпоставувам дека си ја повлекол границата на облекувањето на истите носени гаќи од вчера, а тоа значи дека моментално одиш командос што, морам да нагласам, е тотално одвратно“.

Токму во тој момент, таксито застана пред зградата на *Stiletto* и таа извади една банкнота од дваесет долари, па се наведна кон него и педантно му ја пикна во џепчето на сакоето.

„Колку погодив?“ го праша слатко, а раката веќе ѝ беше на кваката од вратата.

Тој брзо реагираше, фаќајќи ја за зглобот со едната рака додека со другата ѝ ги отвораше прстите за да ја врати банкнотата во нејзината рака. „Не си лоша“, рече со зарипнат глас.

Погледите им се пресретнаа и ако неговите очи претходно беа само топло кокетни, сега просто гореа. „Ама?“ праша таа и навистина беше љубопитна да дознае колку имаше погодено.

Неговиот палец помина по внатрешниот дел од нејзиниот зглоб, забрзувајќи ѝ го пулсот. „Погоди сè, освен еден детал“.

Таа го погледна со сочувство. „Значи сепак ги носиш носените гаќи од вчера?“

„Не“, рече тој со уште потивок глас. „Згреши со тоа дека ќе те заборавам до утре“.

Устата ѝ се исуши.

„Нешто ми вели дека тебе долго ќе те помнам“. Тогаш ѝ ја пушти раката, а Грејс веднаш ја грабна кваката, тотално избезумена од допирот на еден згоден тип.

Грејс 1.0 практично трепереше од убавите зборови. Ама 2.0 рикаше од бес во себе.

Со оглед на тоа дека 2.0 беше погласна, Грејс се држеше до презирот наместо да падне на неговите зборови и не сакаше ни да го погледне додека му ја враќаше дваесетдоларката во џебот и излезе од таксито.

Добра девојка, рече Грејс 2.0 и си замисли како се шлапнува по задникот како рагбистите. *Ова треба да е твоето време. Време на женска моќ, или наречи го како сакаш.*

„Разбрано-сфатено“. Грејс си го измазни здолништето и влезе во лобито на *Stiletto* за првпат по месец дена.

Ова беше првиот ден од нејзиниот нов живот.

Време беше да дознае која всушност беше Грејс Брајтон. А тоа значеше, без врски. Без секс. Без мажи. Барем шест месеци.

Особено не високи zgodни женкари што влегуваа во такси со непознати жени и се шетаа без гаќи по ноќта помината во туѓ стан.

Ма без разлика колку биле секси и zgodни.